

vil ikke lægge låg på debatten, men det vil statsministeren.

Nej, det vil statsministeren ikke, for jeg har samme holdning, som jeg havde til hr. Arne Fogh Rasmussen før. Jeg står jo også frem med mine øvrige kolleger i regeringen og de to regeringspartier og giver udtryk for, hvor vi står. Men når hr. Uffe Ellemann-Jensen misfortolker mig og siger, at borgfredstilbudet er lig med at lægge låg på debatten, er det forkert, for borgfred er ikke det samme som fred på Borgen, men et tilbud om en åben og gensidigt respekterende debat.

Jeg kender hr. Uffe Ellemann-Jensen godt og kom til at kende hr. Uffe Ellemann-Jensen bedre i visse situationer, som fandt sted for ikke så lang tid siden – jeg tror, vi begge ved, hvad jeg tænker på, nemlig diskussionerne om NATO-spørgsmålet – og derfor respekterer jeg det grundsyn og det menneskesyn, som jeg ved hr. Uffe Ellemann-Jensen har.

Men når jeg sagde det om borgfred, som jeg sagde, så er det, fordi jeg er bekymret for fristelserne – for fristelserne – og derfor var jeg glad for hr. Arne Melchior's indlæg, fordi det måske kan give det hæderkronede parti Venstre et og andet at tænke på: Hvis man bøjer sig for langt ned efter populismen, får man ondt i ryggen.

Jeg siger det, fordi dette land har været så stærkt i sin internationale kamp for alle de værdier, der ikke kun kan gøres op i kroner og øre: f.eks. for menneskerettighederne i FN og ved at sende danske soldater af sted til Jugoslavien, hvor man i familierne dér siger til os: Tak, fordi I kom! Tak, Danmark!

Vi gør alle steder internationalt noget, vi ikke behøver at gøre. Skulle vi så ikke også kunne gøre noget herhjemme, som vi ikke behøver at gøre? Skulle vi ikke kunne samles nationalt om et fornuftigt, menneskeligt og ordentligt kompromis på flygtninge- og indvandrerområdet, som gør, at dette land kan fortsætte sin stolte og flotte humanistiske, men stramme kurs også ind i det 21. århundrede?

Jeg mener, at det er et tilbud, som man ikke kan sige nej til. Men fortolk det som sagt ikke som fred på Borgen, men som en borgfred, som hele Danmark er bedst tjent med! Og det gælder stadig.

Så til hr. Arne Melchior's forslag til vedtagelse: Må jeg sige om hr. Arne Melchior's forslag til vedtagelse, at det har jeg megen sympati for, for det passer godt til regeringens tempera-

ment. Regeringen har jo altid været meget arbejdsom og vil gerne nå resultater, helst inden for rimelige tidsfrister og helst med den effekt, vi har ønsket.

Når jeg imidlertid om lidt vil gribe sagen an på en anden måde, har det sine meget klare begrundelser, for jeg har i dag haft en mærkelig, men også god fornemmelse: Sjældent, ja vel aldrig i de knap 5 år, hvor denne regering har regeret, har vi været omgivet af så stor velvilje fra samtlige partier her i Folketinget som nu. (Munterhed). Jeg har mærket en udstrakt hånd, og den fornemmelse er blevet stærkere og stærkere dagen igennem! Sjældent har jeg oplevet en så stor forhandlingsvilje som i dag. Sjældent har så mange parter, ja vel næsten alle, sagt så meget pænt om regeringen på så kort tid og inviteret sig så intenst til forhandlinger som netop nu. Sjældent har vi oplevet en så stor og levende interesse for regeringens ønsker og strategi som netop nu.

Formen er formidabel, men gør det samme sig også gældende, når det drejer sig om indholdet? Vil partierne os det godt, når det endelig kommer til stykket? Se, det er jeg ikke helt sikker på! Og det, jeg er optaget af, og som vil være bestemmende for os, er ikke formen, men indholdet, og jeg har lyttet nøje til partiernes meldinger i dag, jeg har lyttet nøje til hvert eneste partis indlæg, for at høre, om de reelt er parate til at medvirke til en gennemførelse af den nødvendige økonomiske politik.

Alle i min regering ved, at det ikke er populære forslag hele vejen igennem, men det er nødvendige forslag, der skal gennemføres, for at den stabile økonomiske fremgang kan fastholdes. Men vi skal ikke overdramatisere: Der er tale om afbalancerede forslag, som retter sig præcis mod det, der er opgaven.

Og hvad er opgaven så? Opgaven er, som jeg sagde det i min åbningstale, at løfte foden en lille smule fra speederen, så vi går en lille smule ned i hastighed, nemlig ved at forøge opsparingen i vort land, som er for lille, og ved at dæmpe forbruget i vort land, som er for stort – lige præcis, ikke for meget og ikke for dramatisk, for så går det ud over beskæftigelsen og sætter landet i stå, og ikke for lidt, for så virker det ikke, lige præcis den dosering, som passer, og som ikke slår samfundsøkonomien i stykker.

Ingen familier – og det tror jeg alle er enige med mig i – ingen familier får slået deres økonomi i stykker ved at udskyde ca. 100 kr. i gennemsnit om måneden for hver enkelt person til